

ἀποπυρίζω ἀμάρτ. ἰοπυρίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόπυρος.

1) Κάμνω ὥστε νὰ ἀπαλλαγῇ τις τοῦ πυρετοῦ. 2) Ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ, ἀφίνω τινά, παύω νὰ κατέχω αὐτόν: Τὸ ριὸν ἐποπύρισέν τον (τὸν ἄφησεν ὁ πυρετός, ἢ κρείσας τοῦ πυρετοῦ παρήλθεν). || Ἄσμι.

Ἀνθρώπος γὰρ τὲς ὁμορφες πέφτει καὶ τουδοντίζει, πᾶν-νει τον βράστη καὶ ριὸν καὶ δὲν τὸν ἰοπυρίζει (ριὸν = ρίγος, πυρετός, τουδοντίζει = σκέπτεται).

ἀπόπυρο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. πυρά.

Φλόξ παραγομένη ἐκ φρυγάνου τοποθετουμένου εἰς τὸ στόμιον τοῦ κλιβάνου μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἄρτου διὰ νὰ λάβουν οἱ ἄρτοι ἐρυθρὸν χρῶμα: Ἀναψ' ἔν' ἀπόπυρο νὰ πάρῃ τὸ ψωμί.

ἀπόπυρος ἐπίθ. Ἀντικύθ. Ἰων. (Καράμπ. Κρήν. Σμύρν.) Κρήτ. Κύθηρ. ἀπόπυρος Λέσβ. ἰόπυρος Κύπρ. ἰέπυρος Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. πυρά.

Ὁ ἀποβάλλων τὴν πυράκτωσιν κλίβανος, ὁ ἐν καταστάσει θερμότητος εὐθὺς μετὰ τὴν ὀπτησιν τῶν ἄρτων ἔνθ' ἄν.: Ἀπόπυρος ὁ φοῦρνος εἶναι Καράμπ. Σμύρν. Εἶνι ἰέπυρους ἢ φοῦρνος κὶ δὲν ἄργεῖ νὰ πυρώσῃ Ἰμβρ. Νὰ βρω-μεν φοῦρνον ἰόπυρον νὰ φουρνίσωμεν ποῦ πυρών-νει γλήγορα Κύπρ. || Φρ. Ἀπόπυρους φοῦρνος (ἐπὶ τοῦ ἐν καταστάσει μέθης διατελοῦντος) Λέσβ.

ἀποπῶδε ἐπίρρ. Κρήτ. (Κατσιδ. Ρέθυμν. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. πῶδε, δι' ὃ ἰδ. ἀπεδῶ.

Πρὸς τὰ ἐδῶ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ λαλοῦντος ἔνθ' ἄν.: Ἐλ' ἀποπῶδε νὰ σοῦ πῶ, γιὰτὶ δὲ βορῶ νὰ περάσω ἀτουδὰ Κατσιδ. Πέρασ' ἀποπῶδε νὰ μὴ σοῦ βαροῦν οἱ πέτρες αὐτόθι. Ἀποπῶδε ἀπὸν τὸ σῶχωρο ἔναι ἔναι βρωσάει Ρέθυμν.

ἀπορα ἐπίρρ. Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορος.

Κακῶς, ἀπρεπῶς ἔνθ' ἄν.: Ἀπορα λές. Ἀπορα ἐποίισε. Συνών. ἀδέξια 2, ἀσκημα.

ἀποργώνω Πελοπν. (Οἶν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ὀργώνω.

Τελειώνω τὸ ὄργωμα, τὴν προπαράσκευαστικὴν πρὸς τὴν σπορὰν ἄροσιν.

ἀποργωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουργουσιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποργώνω.

Ὁ τόπος ὅπου ἐτελείωσε τὸ ὄργωμα.

ἀπορδινιάζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ὀρδινιάζομαι.

Ἐτοιμάζομαι τελείως, τελειώνω τὰς ἐτοιμασίας μου: Μ' ἀκόμα ὀρδινιάζεσαι ποῦ νὰ μὴ δὸ σώσης ν' ἀπορδινιαστῇς! Δὲν εἴμ' ἀκόμ' ἀπορδινιασμένος.

ἀπορένω ἀμάρτ. ἰορένω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορος.

Καθίσταμαι ἰσχνός: Ἐπόρυνε τὸ ἀρνί.

ἀπορεξίσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. ὀρεξι καὶ τῆς καταλ. -ίσκομαι, δι' ὃ ἰδ. -ίσκω.

Ἀποβάλλω, χάνω τὴν ὀρεξίν μου, τὸν πόθον μου, ἀπογοητεύομαι: Ἐπορεξίστα.

ἀπόρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) Χίος

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόρευτος.

1) Ἐπὶ τόπου, ὁ δι' οὗ δὲν δύναται τις εὐκόλως νὰ πορευθῇ, δύσβατος, ἄβατος Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ἀπό-ρευτος τόπος - λόγος. Ἀπόρευτη σιράτα. β) Οὐδ. οὐσ., τὸ ἀδιέξοδον, τὸ οὐκ ἐνδέχεται ἄλλως Χίος: Ὁ βασιλεὺς σὰν εἶδε πρὸς τ' ἀπόρευτον, τοῦ εἶπε (ἐκ παραμυθ.)

2) Ἐπὶ οἰκίας, δύσκολος, δυσοικονόμητος Πόντ. (Κερασ.): Ἀπό-ρευτον ὁσπίτιν. Συνών. ἄβολος Α 1.

3) Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς τὴν οἰκειάν ἢ πρέπουσαν θέσιν ἰδίᾳ πρὸς φύλαξιν, ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς Πελοπν. (Μάν.): Πόρεψέ το τὸ γλυκὸ 'ς τὴν ντινλάπα, μὴν τ' ἀφίνης ἀπόρευτο. Δὲ θέλω νὰ βλέπω ἀπόρευτα τὰ πράματα.

4) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ δυσκόλως τὰ ἑαυτοῦ οἰκονομῶν, πτωχός, δυστυχὴς Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀχαρε κι ἀπόρευτε! (τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας νὰ ἀποξενωθῇς! Ἀρά) Κερασ. Συνών. ἀπορος 1. 5) Ἐπὶ ἀγροῦ, ἄφορος Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ἀπόρευτο χωράφι.

ἀπόρι τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπορία.

Μόνον εἰς τὴν φρ. τ' ἀπόρια σ'! (ἄπορος νὰ γίνης! λεγομένην κατ' ἀντιλήψιν εἰς τὴν φρ. 'κ' ἐπορω).

ἀπορία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀπορία Κύπρ. Νίσυρ. ἀπουρία Μακεδ. (Δεσπότη.) πορκὰ Κύπρ. Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπορία.

1) Τὸ νὰ εἶναι τις ἄπορος, ἔνδεια, πενία Πόντ. β) Ἀνικανότης, ἀδυναμία, ἀσθένεια Πόντ. (Οἶν.): Φρ. Ἀπο-ρία ἐσῆβε σε! (νὰ μὴ μπορέσης, νὰ ἀσθενήσης! Ἀρά).

2) Δυστυχία, κακοτυχία Κύπρ. Νίσυρ.: Παροιμ. φρ. 'Σ τὲς χαρὲς ὁ πῖσκοπος τθαὶ 'ς τὲς πορκὲς ὁ κικάκος (ὁ ἐπί-σκοπος καλεῖται εἰς τὸν γάμον ἢ ἄλλας ἐορτάς, ὁ δὲ διά-κονος πρὸς παροχὴν βοηθείας) Κύπρ. || Ἄσμι.

Πέ μου νὰ ζῆς, καλόγερε, τίνος εἶναι τ' ἀμπέλι;

— Τῆς ἐρημιᾶς, τῆς ἀποριᾶς, τοῦ γιοῦ μου τοῦ Γιαννάκι Νίσυρ. 3) Ἀμφιβολία, ἀμηχανία λόγ. κοιν.: Μοῦ ἔρχεται ἀπορία μ' αὐτὰ ποῦ λές. Μ' ἔβαλες 'ς ἀπορία. Βρίσκομαι σὲ ἀπορία κοιν. 'Σ ἀπορίαν μεγάλη εὐρέθη Σύμ. || Παροιμ. φρ. Ἀπορία ψάλτον βήξιμο ἢ βήξ (ὅταν τις δυσκολεύεται νὰ ἀπαντήσῃ εἴτε δι' ἀνικανότητα εἴτε διὰ τὸ ἀσύμφορον. Ἦδη μεσν. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,103 κέξ.) κοιν. 4) Ἐκ-πληξίς λόγ. κοιν.: Ἀπορία μοῦ ἔρχεται ποῦ τὰ βρίσκει τόσα χεῖρματα ποῦ ξοδεύει.

ἀποριάζω Χίος (Χαλκ.) ἀπουριάζου Μακεδ. (Αὐλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορος. Παρά Σομ. μετοχ. ἀπορια-σμένος.

Καθίσταμαι ἄπορος, δυστυχὴς ἔνθ' ἄν.: Ἡ Φτέρ' ἦταν χορὸς, μόν' τῶρα ἀπόριασι Αὐλ. Μετοχ. ἀποριασμένος=δυστυ-χίς, ἀξιολύπητος Χίος (Χαλκ.)

***ἀπορικὸς** ἐπίθ. ἀπορικά τά, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Χρήματα παρεχόμενα ὡς ἐπιδόματα εἰς τὰς ἀπόρους οἰκογενεῖας τῶν στρατευομένων.

ἀπορκίζω Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.)

ἀπουρκίζω Πόντ. (Κοτύωρ.) πορκίζω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπορκίζω (ἐξορκίζω) κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν προθ. ἀπό.

Ἀναγινώσκω ἐπὶ τινος τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἐξορκι-σμούς πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀπὸ διαβολικῆς ἐπηρεείας ἢ ἀσθε-

νείας ἢ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν ἐλακολούθων ἰσχυροῦ τρόμου, ἐκπλήξεως κττ. ἔνθ' ἄν.: *Ἐγκαμε τὸν ποππᾶν κ' ἐπόρ- κ' σεν ἄτον κ' ἐέντον καλὰ* Χαλδ. *Θὰ κούζωμε τὸν ποππᾶ ν' ἀπουρκίζ' ἄτον* (ἀντὶ ν' ἀπουρκίζῃ ἄτον) Κοτύωρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 2,6 τέλ. «ἐπορκίζοντες κατὰ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ». Συνών. *διεβάζω, ξεορκίζω*.

ἀπόρκισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) *πόρκισμα* Πόντ. (Κοτύωρ.) *ἀπόρκισμαν* Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) *ἀπορκίσμαν* Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπορκίζω*.

Ἡ ἀνάγνωσις ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξορκισμῶν ἐπὶ ἀσθενοῦς. Συνών. *διάβασμα, ξόρ- κισμα*.

ἀπορογεννίτης ὁ, Κρήτ. (Μύρθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἄπορος*, τοῦ οὐς. *γέννα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

Ὁ ἐκ ταπεινῆς οἰκογενείας καταγόμενος.

ἄπορος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) *ἄπουρους* βόρ. ἰδιώμ. *ἄπουρας* Μακεδ. (Βελβ. Σιάτ.) *ἄπορο* Καλαβρ. (Μπόβ.) *ἄπορε* Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄπορος*.

1) Πτωχός, ἐνδεής κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Συσοίτια* γιὰ τοὺς ἀπόρους. *Πηγαίνει 'ς τὴ σχολή τῶν ἀπόρων κοιν.* Ὁ βασιλέας μὲ τὰ κορίτζᾶ τ' ἔρθαν ἐκεῖ νὰ τεροῦν, ἂν οἱ δοῦλ' ἐτέρ' ναν καλὰ τ' ἄπορους (ἐκ παραμυθ.) Ἀργυρόπ. Ἄλλ' ἔσαν ἄποροι κι ἄλλ' ζαντοὶ (τρελλοὶ) Κερασ. *Αὐτὸς εἶναι ἔρημος κι ἄπορος* Ἡπ. (Πωγών.) *Εἶνι ντίπ ἄπουρους, δὲν ἔχ' ψουμί νὰ φά'* Μακεδ. (Σισάν.) || Παροιμ. φρ. *Ἀπορον μὲ τὸν πορε- μένον* (ὅτι ὁ πτωχὸς βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ εὐποροῦντος) Κερασ. *Ὁ ἄπορος τὸν ἀδύνατο* (ὁ πτωχὸς τὸν πτωχὸν βοηθεῖ) Ἰνέπ. Συνών. *ἀπόρευτος* 4, ἀντίθ. *πορεμένος* (ἰδ. *πορεύω*). 2) Ὁ διὰ σωματικὸν ἐλάττωμα ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, ἀνάπηρος Πόντ. (Ἄμισ. Ἰμερ. Κερασ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Βοηθήστε με τὸν ἄπορον* Κερασ. *Ἀμον ἄπορος μ' εἶσαι!* (μὴ εἶσαι σὰν ἄπορος!) Ἰμερ. β) Ἀσθενὴς καὶ ἰδίᾳ ὁ παραλυτικὸς Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Τὸ θέρι μ' ἄπορο ἔν'* (εἶναι παράλυτον) Ὁφ. *Τιδὲν νὰ 'φτιάω 'κ' ἐπορῶ, ἄπορος εἶμαι* (τίποτε δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω, ἄρρωστος εἶμαι) Χαλδ.

3) Ἀνίκανος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας τινὸς Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Συνών. *ἀδέξιος* (I) 2. 4) Καθόλου ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, κακός, ἀνάξιος, φαῦλος Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σούρμ.): *Μαῦρε, ἄπορε!* (ἐπίπληξις) Κερασ. *Ἀπορος ἄνθρωπος ἔν'* Ὁφ. *Βαρέα ἄπορο γαρδέλλ'* εἶσαι (πολὺ κακὸ παιδί εἶσαι) αὐτόθ. *Ἀπορο ἔν'* αὐτὸ τὸ μῆλο αὐτόθ.

5) Ἀδύνατος, ἰσχνός, ἀνεπαρκὴς εἰς σάρκα ἢ πάχος κττ. Κύπρ. Λέσβ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Ρόδ. : *Τὸ ἐφταμηνίτικο παιδί εἶναι ἄπορο* Γαλανᾶδ. *Ἐγεννήθη ἄπορον* Κύπρ. *Οὐρνίθια ἄπουρα* Λέσβ. *Κριγιάς ἄπουρον* αὐτόθ. *Ἀπορον κρεῖας* Ρόδ.

β) Ὁ στερούμενος ἱκμάδος, λεπτόγεως Ρόδ. : *Ἀπορο χωράφι*. 6) Δυστυχής, ἀξιολύπητος Λήμν. : *Ἐ, οὐ ἄπουρους, δ' λειὰ πῶπαθιν!* β) Ἐπὶ πραγμάτων σχετλιαστικῶς μὲ ἐπισκώτησιν τῆς ἐννοίας (α) Ἐπὶ κακοῦ Θράκ. (Μυριόφ.) Ἰων. (Κρήν.) Χίος (Χαλκ.): *Ἐ, τὸ ἄπορο, ξινὸ ποῦ 'ναι!* (ἐνν. τὸ πορτοκάλι) Χαλκ. *Ἀπορος καιρὸς* Μυριόφ. *Τὸ ἄπορο, ὁμορφο ποῦ 'ναι!* Κρήν. (β) Ἐπὶ καλοῦ Θράκ. (Μυριόφ.): *Πῆρε τὸν ἄπορο καρπὸ* (τὸν ἐκτάκτως πολὺν) *Ἐχει τὸν ἄπορο τὸ βιὸ* (πολὺν πλοῦτον). 7) Ὁ μὴ δεκτικὸς ἀναβολῆς Καλαβρ. (Μπόβ.)

ἀπορράβδι τό, ἀμάρτ. *πορράβδι* Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπορραβδίζω* καὶ τῆς καταλ. -ι.

Πληθ., ἐπὶ συγκομιζομένων καρπῶν διὰ ραβδίσματος, οἶον ἐπὶ ἐλαιῶν, ἀμυγδαλῶν, καρῶν, δρυῶν, ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου ἢ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διαφυγὼν τὴν συλλογὴν καρπὸς ἔνθ' ἄν.: *Πάμε γιὰ 'πορράβδια*. *Ἐχον ἓνα ταρπὶ ἐλαιῆς 'πορράβδια* (ταρπὶ = κόφινος μέγας πλεκτός). *Μαζώγον 'πορράβδια*. Συνών. *ἀπόβακλο, ἀποκλώνιν, ἀπό- λιδο*.

ἀπορράβω, ἀπορράφτω Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) *ἀπορράβω* σύνθηθ. *ἀπουρράβω* Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. *ἀπορράβω* Θήρ. κ.ά. *πορράβω* Σύμ. *πορράβω* Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) *πουρράβω* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. *ἀπορράπτω*.

1) Ἀφαιρῶ τὴν ραφήν, διαλύω τὰ ράμματα Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ.): Παροιμ. *Ράβγε 'πούρραβγε, δουλειὰ νὰ μὴ σὲ λείπη* (ἐπὶ ματαιοπονίας. Συνών. παροιμ. *ράβε ξήλωνε, δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπη*) Μεγίστ. Συνών. *ξερράβω, ξηλώνω*. 2) Τελειώνω τὴν ραφήν, τὸ ράψιμο σύνθηθ.: *Ὡσπον ν' ἀπορράψω τὸ 'πουκάμισο βράδυνασε*. *Σήμερα ἀπορ- ράβω τὰ ροῦχα*. *Ἐρραψε κι ἀπόρραψε τὰ προικιά της*.

ἀπορραγιστήρι τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *ἀπορραγίζω*.

Μηχάνημα δι' οὗ γίνεται ἡ πάτησις τῶν σταφυλῶν πρὸς ἐκθλίψιν τοῦ γλεύκους.

ἀπορρακεῖ ἡ, ἀμάρτ. *πορρακεῖ* Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀπόρρακο*.

Ἡ ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἀποστάγματος τῆς ρακῆς ὁσμὴ.

ἀπορρακίζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀπόρρακο*.

Ἀποπερατῶ τὴν παρασκευὴν ρακῆς.

ἀπόρρακο τό, Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλά-βρυτ. Καλάμ.) *ἀπόρρακον* Σάμ. *ἀπορράκι* Κρήτ. *ἀπουρ- ράκ'* Θράκ. *πορράκ'* Θράκ. (Σαρεκκλ.) *πόρρακος* ὁ, Κύπρ. (Γερμασ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀπὸ* καὶ τοῦ οὐς. *ρακί*.

Τὸ τελευταῖον ἀπόσταγμα τῆς ρακῆς, τὸ καὶ ὕδατο-βριθές. Συνών. *ἀπορρέμι*.

ἀπορραμμὸς ὁ, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπορράβω*.

Περάτως τῆς ραφῆς, τελείωμα τοῦ ραψίματος: *Ἠρ- ραβγεν ἤρραβγεν κι ἀπορραμμὸ δὲν εἶχενε*.

ἀπορραντίδα ἡ, ἀμάρτ. *πορραντίδα* Κύπρ. (Γερ-μασ.) *πορραντία* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀπορραντίδι* κατὰ τύπ. μεγεθ.

Σταγὼν βροχῆς, ἰδίως λεπτὴ ἔνθ' ἄν.: *Σήμερις 'ἐν ἔβρε- ξεν πολ-λά, καὶ 'πορραντίδες ἔκαμεν* Γερμασ. *Π-πέφτουν 'πορραγκιές* Κύπρ.

ἀπορραντίδι τό, ἀμάρτ. *πορραντίδιν* Κύπρ. — Δλι-πέρτ. Τζιωπρ. τραοῦδ. 1,77

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπορραντίζω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Σταγὼν βροχῆς ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Νὰ μὲν πλαστῇ 'ς τὴν στράταν σου νέφαλ-λον, 'πορραντίδιν Δλιπέρτ. ἔνθ' ἄν.

ἀπορρέμι τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀπὸ* καὶ τοῦ οὐς. *ρέμα*.

Ἀπόρρακο, ὁ ἰδ.

